RÁKOSI MÁTYÁS

beszéde

A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA
NAGYBUDAPESTI AKTÍVÁJÁNAK
1949 SZEPTEMBER 30-I
ÉRTEKEZLETÉN

SZIKRA

RÁKOSI MÁTYÁS

beszéde

a Magyar Dolgozók Pártja
nagybudapesti aktívájának
1949 szeptember 30.-i
értekezletén

SZIKRA

SAJTÓHIBA KIIGAZÍTÁSA

Rákosi Mátyás a MDP nagybudapesti aktívájának 1949 szeptember 30 i értekezletén mondott beszédének füzetes kiadásában a 18. oldalon felülről a 13. sorban „szocialista elméleti feszültsége" helyett, „*szocialista elméleti felkészültsége*" olvasandó.

Felelős kiadó: Rényi Péter

Budapesti Szikra Nyomda N. V. 1. sz. Telepe: VIII., Conti-utca 4.
Felelős: Radnóti Károly.

Összehívtuk Pártunk nagybudapesti vezetőit, hogy megtárgyaljuk velük Rajk és kémbandájának felszámolásával kapcsolatos tanulságokat és azokat a teendőket is, amelyek a legközelebbi időben Pártunk és a dolgozó magyar nép előtt állanak.

Rajk kémbandájának leleplezése ma már teljes jelentőségében áll előttünk.

Sikerült lelepleznünk az ellenség veszedelmes ötödik hadoszlopát,

amely beszivárgott soraink közé és a Párton, a népi demokrácián belül készült titokban arra, hogy minden vívmányunkat megsemmisítse. E leleplezéssel kapcsolatban fény derült az amerikai imperialisták stratégiai tervére, — mely nem kevesebbet tűzött ki célul, mint hogy az új világháború bevezetéseképpen az összes népi demokráciákat kiszakítsa a Szovjetunió vezette békefrontból és az imperialisták táborába vigye át.

Egy esztendő óta arra lettünk figyelmesek, hogy az amerikai imperialisták nagyon magabiztos hangon beszéltek valami „*Operation X*" nevű tervről, amelynek egyik fontos része abban állott, hogy benyomulnak a népi demokráciák vezető pártjaiba. Ugyanakkor hallottunk úgynevezett mélyértelmű fejtegetéseket arról, hogy az elmúlt két világháború tapasztalatai alapján helytelen volna az imperialisták részéről „totális" háborúra venni az irányt, azaz olyan háborúra, amely egyszerre az egész Szovjetunió vezette békefront megsemmisítését tűzi ki célul. Ehelyett ezek az imperialista hangok bizonyos korlátolt, körülhatárolt célok érdekében folytatandó háborúra akartak irányt venni. Most már megértjük, hogy ilyen korlátolt és körülhatárolt cél lett volna a népi demokráciák leszakítása a Szovjet oldaláról. És az is világos számunkra, hogy

az a hidegháború, az a fokozódó kardcsörtetés, amelynek a berlini légihíd csak egy része volt, hozzátartozott a terv előkészítéséhez.

Az imperialisták e „korlátolt" tervének tengelye és alapja az az árulókból, kémekből, Gestapo-ügynökökből álló banda lett volna, amely ma Jugoszlávia élén áll. Ennek a gyülevész bandának lett volna az a feladata, hogy az amerikai imperialisták megbízásából faltörő kosként szerepeljen a népi demokráciák ellen.

A Tito-banda: rendőrspiclik, kémek, provokátorok társasága

Rajkék leleplezése végre a maga meztelenségében megvilágította a jugoszláv árulók üzelmeit. A Rajk-per folyamán

nyilvánvalóvá vált, hogy Tito és bandájának árulása nem tavaly júliusban kezdődött,

hogy ennek a bandának a tagjai külön és együttvéve hosszú esztendők óta, mint rendőrspiclik, kémek, besúgók, provokátorok, vagy Gestapo-ügynökök dolgoztak. Az is bebizonyítást nyert, hogy a rájuk vonatkozó kompromittáló adatok a Gestapo irattárából az Egyesült Államok kémszolgálatának kezébe kerültek és hogy a jugoszláv vezetők ma ugyanúgy végrehajtják az amerikai imperialisták és kémek utasításait, mint ahogy Rajk végrehajtotta Horthyék rendőrségének, később az amerikai és a jugoszláv kémszervezetek parancsait. Most már tudjuk, hogy a jelenlegi jugoszláv vezetők jelentékeny részét 1941-ben a Gestapo küldte haza a francia internálótáborokból.

Fény derült ezzel kapcsolatban a jugoszláv szabadságharcokra is. Most már tudjuk, hogy, amint Spanyolországban a hősök mellett ott settenkedtek az árulók, a Rajkok is, úgy Jugoszláviában a fasiszták ellen önfeláldozóan küzdő, mérhetetlen áldozatokat hozó jugoszláv hősök mellett ott nyüzsögtek a Titók, Rankovicsok, Kardeljek, Gyilaszok és a többi rendőrspicli, akiknek egyik fő gondja a szabadság-

harc folyamán az volt, hogy a jugoszláv dolgozó nép legjobb fiainak, Arszo *Jovanovicsnak, Zsujovicsnak, Hebrangnak* küzdelmét elcensúlyozzák. Most már tudjuk, hogy Titóék saját erősítésükre az angol és amerikai kémek és spiclik egész hadát hívták még a szabadságharc idején Jugoszláviába. Most már tudjuk, hogy

Titóék egyik főgondja a felszabadító háború alatt az volt, hogy minél több öntudatos harcos, a jugoszláv nép minél több igaz fia pusztuljon el ebben a küzdelemben.

Brankov, a budapesti jugoszláv követség volt ügyvivője, nemcsak arról rántotta le a leplet, hogy Titónak a háború alatt gyanus tárgyalásai voltak a németekkel, de arról is, hogy

százával ölette le azokat a szabadságharcosokat, akik az amerikai imperialistákkal szemben a Szovjetunióban látták a népük támogatóját.

Most már tudjuk Rajk vallomásából, hogy az egész jugoszláv „szocializmus" csak látszatra készült, csak engedmény volt a dolgozó jugoszláv tömegek felé és azzal a mellékcéllal hozták létre, hogy Titóék így hatásosabban tudják leplezni az imperialisták terveit a népi demokráciákkal és a Szovjetunióval szemben.

„Stratégiai tartalékból" az imperialisták rohamcsapata

A per rávilágított arra, hogy amíg a népi demokráciákban a régi rend, a reakció nem volt leverve, addig az imperialisták Tito Jugoszláviáját, mint stratégiai tartalékot kezelték. Ennek a tartaléknak ezidőben külön jelentőséget adott az, hogy szocialistának tudta magát kijátszani és mint ilyen, a népi demokráciák országaiban kémei, „diplomatái"

és befolyása révén nagy segítséget tudott nyujtani a mit sem sejtő népi demokráciákkal szemben.

Amikor azonban a harc eldőlt, a reakciót a népi demokráciák leverték, akkor

a jugoszláv árulók amerikai urai a stratégiai tartalékot, Tito bandáját kénytelenek voltak a harc első vonalába dobni.

Rankovics erről nyugodtan azt mondta Rajknak: *„A felszabadulás után, 1945-ben, 1946-ban a helyzet olyan volt, hogy Jugoszlávia nyugodtan maradhatott a háttérben, kijátszva látszólagos forradalmiságát a Szovjetunió és a többi népi demokratikus országok felé. Neki — már mint Jugoszláviának — akkor kellemetlen feladatokat a Szovjetunió ellen és a népi demokráciák ellen nem kellett vállalnia.“* A reakciós erők veresége után, mint Rankovics mondotta: *„A helyzet azonban annyira megváltozott, hogy Jugoszláviának az addigi tartalék szerepét betöltő mivoltát fel kellett adnia és magának Jugoszláviának kellett előtérbe lépnie.“* Jugoszlávia lett a népi demokratikus kormányzati rendszerek megdöntésére irányuló harcban a rohamcsapat.

„Operation X“: az imperialista rablók terve

Nálunk, Magyarországon ez annyit jelentett, hogy

Rajk és bandája utasítást kapott arra, hogy fegyveres erővel állítsák vissza Magyarországon a kapitalizmust.

Ebben az utasításban nemcsak az volt benne, hogy az ország minden reakciós erejére kell támaszkodni, de a terv végrehajtásához megkapták volna az angol-amerikai zónában összegyüjtött nyilasokat, csendőröket, horthysta tiszteket és ami még fontosabb, a jugoszláv árulók fegyveres haderejét. Az ilyen fegyveres orvtámadás kiegészítő része lett volna valamely nemzetközi konfliktus, amelynek le kellett volna kötnie a Szovjetunió erejét és ugyancsak kiegészítő részei lettek volna különböző zavargások, köztük a katolikus reak-

ció mozgósítása, amely a többi népi demokrácia számára megnehezítette volna, hogy az így megtámadott Magyarország segítségére siessenek.

Ennek a tervnek fényénél értjük meg többek között, hogy miért tartott és tart Jugoszlávia gazdasági erejéhez mérten óriási hadsereget. Ez a hadsereg tudvalevőleg időnkint 700.000 főt számolt. Ma már világos, hogy

Tito itt is amerikai gazdáinak utasítását követte, akik jugoszláv katonák vérével hajtották volna végre tervüket,

híven ahhoz a politikájukhoz, amely szerint más kezével kell kikapartatni a gesztenyét a tűzből.

Ez volt az „Operation X", az amerikai imperialisták titkos terve, amelynek minden részlete bizonyítja, hogy mohó imperialista rablók és Gestapo-iskolát járt provokátorok, Tito, Rankovics, Gyilasz közös szerzeménye.

A Rajk-banda leleplezése fényt vetett ezekre az aljas tervekre és mellékesen fényt vetett arra is, hogy

a jugoszláv árulók nem az idén augusztusban határozták el, hogy a görög szabadságharc megfojtásához segédkezet nyujtanak,

hanem már — mint Rankovics azt Rajkkal közölte — tavaly kész volt a terv Tito és a görög monarchofasiszták együttműködésére.

Mindszentyék: az imperialisták ügynökei

— Fény derült arra is, hogy

Mindszenty és társainak demokráciaellenes működése nem volt valami elszigetelt jelenség, hanem szerves része volt az amerikai imperialisták és jugoszláv bérenceik közös üzelmeinek.

Rankovics jugoszláv belügyminiszter — mint Rajk közli: *„Döntően aláhúzta..., azt, hogy figyeljek fel arra, hogy már*

abban az időben, tehát 1948 októberében, amikor én vele beszélgettem, Mindszenty minden eddiginél sokkal élesebb, leplezetlenebb politikai támadást vezet a kormány ellen. Rankovics megmondotta, hogy ez nem Mindszentynek a saját feje és meggyőződése alapján történik. A népi demokratikus országokban a további demokratikus szocialista fejlődés megakadályozására a Vatikán minden erejét is harcba kell vinni. Azt is mondotta Rankovics, hogy az iskolák államosítása körül Mindszenty ki tudott váltani Pócspetrin egy kis parasztzendülést a kormány intézkedéseivel szemben. Mindszenty most különböző nagyhatalmi körök sugallatára és a Vatikán sugallatára olyan mindenre elszánt politikát fog folytatni, hogy január végére, februárra, 1949-ben odáig érjenek az események, hogy ne egy Pócspetri legyen, hanem minden vármegyében, városban, járásban, a falvakban hasonló zendülések robbanjanak ki a demokratikus központi kormányzattal szemben."

Ezzel kapcsolatban Rajk rámutatott arra, hogy a reakciós katolikus klérus megmozdulásait Csehszlovákiában és Lengyelországban ő azonnal úgy értékelte, mint az amerikaiak által megrendezett, Mindszentyével párhuzamos akciókat.

Magyarország amerikai gyarmattá vált volna, amelyet Titóék albérletbe kapnak

Végül fény derült arra is, hogy mi lett volna a következménye, ha az amerikai imperialisták, ha Titóék és Rajkék terve sikerül. A kép, amely így kialakul, valóban megdöbbentő.

Ha a terv sikerül, Magyarország afféle amerikai gyarmattá vált volna, amelyet Tito és a belgrádi csatorna egyéb szemete albérletbe kapott volna

és melyet Tito spicliji: Rajk Lászlók, Rob Antonok, Bán Antalok, Pálffyak, mint helytartók kormányoztak volna.

Rajk imperialista megbízói szívósan terjesztették,

hogy Rajk valami „nemzeti" vonalat képviselt, hogy a Kommunista Párt „proletár" szárnyával szemben valami „értelmiségi" irányzatot jelent. Ime, most világos, hogy ki az a Rajk, akiből „a nemzeti ügy bajnokát" akarta faragni a reakció. Ime, itt van a „nemzeti", az „értelmiségi" irány: Magyarország, mint az amerikai imperialisták jugoszláv ügynökeinek a gyarmata!

Fasiszta rémuralmat terveztek

Rajk vallomása elején még csak arról beszélt, hogy Tito utasítása burzsoá demokratikus kormányra szólt, amelyben benne lennének a nyugatra szökött jobboldali szociáldemokraták és Nagy Ferencék. De amikor a vád kezdte jobban megvilágítani ezt a „burzsoá demokrata" tervet, akkor egyszeriben kiderült, hogy

lényegében azt a vérgőzös, népellenes, fasiszta rendszert akarták visszaállítani, amelyet 1944—45 telén a felszabadító Szovjet Hadsereg elsöpört.

Amikor Rajkot sarokba szorították és az elnök megkérdezte tőle, hogy tervének sikere esetén mit műveltek volna hazánkban az ő jugoszláv és nyilas segédcsapatai, szemrebbenés nélkül azt válaszolta: *„Mindenesetre a legmesszebbmenő kegyetlenség, mészárlás azokkal a demokratikus erőkkel szemben, amelyek őket az országból kiszorították, a kapitalizmust fokozatosan likvidálták, a földeket felosztották, az üzemeket, bankokat államosították és így tovább. Erre nyilvánvalóan gondoltam, hiszen politikus ember vagyok, az ABC-jét ismerem a politikának."*

Szőnyi ugyanerre a kérdésre azt válaszolta: *„Végül is nem egy burzsoá demokratikus köztársaság, hanem a fasiszta uralomnak, véres uralomnak valamilyen új formája következett volna be, ugyanolyan gyakorlati következményekkel, vagy hasonló gyakorlati következményekkel, mint a múltban, a véres fasiszta diktatúrában... Bekövetkezett volna, hogy a gyárosok visszakapják a gyárakat, a földes-*

urak nagyrészt földjeiket, a bankárok a bankokat, vagyis a magyar dolgozó nép minden olyan vívmányától, amelyet a népi demokráciában elért, újra megfosztatott volna, a tőkés uralomnak véres formája alakult volna ki Magyarországon." Szőnyi még külön hozzátette: „*A nők egyenjogúsága is megszűnt volna*".

És mit mondott Pálffy?: „*Teljesen tisztában voltam azzal* — mondotta —, *hogy egy ilyen megindított folyamat nem áll meg a félúton... Tudtam, hogy nincsenek langyos középutak — vagy-vagy, és egy ilyen burzsoá-demokratikus változás a magyar politikában, akár akarjuk, akár nem, visszamegy egészen a Horthy-fasizmusig. És azzal is tisztában voltam, hogy egy ilyen Horthy-fasizmushoz visszatérés nemcsak gazdasági és politikai változásokat jelent az adott helyzethez képest elsősorban a munkásosztállyal szemben, hanem a fasizmust jellemző brutális rendészeti elnyomást is a munkásokkal szemben. Tisztában voltam ezzel.*"

Még világosabban beszélt erről Korondy, a fasiszta csendőrszázados: „*Én — mondotta Korondy — az összeesküvés céljairól azt tudtam, hogy a terv és célja fegyveres puccs segítségével a kormányt eltávolítani, Rákosi, Gerő és Farkas minisztereket őrizetbe venni, ellenállásuk esetén fizikailag megsemmisíteni őket és a hatalmat átvenni, a hatalom birtokában a régi burzsoá-kapitalista rendszert visszaállítani, a földeket a réyi földbirtokosoknak visszaadni, a gyárakat a gyárosoknak, a bankokat a bankároknak, visszahelyezni régi beosztásukba a volt csendőrség, rendőrség, a Horthy-hadsereg tisztjeit, tiszthelyetteseit, a minden bizonnyal ez ellen elégedetlenkedő munkásokat pedig — különösen a nagyobb munkáslakta vidékeken: Diósgyőr, Salgótarján, Ózd — terrorcselekményekkel megfélemlíteni.*"

„Nincs langyos középút — vagy-vagy"

Ime, ez lett volna az összeesküvés eredménye!

Burzsoá-demokratikus köztársaságot emlegettek és véres fasizmusra gondoltak.

A magyar dolgozó nép 1919 augusztusában már áldozata lett egyszer hasonló kísérletnek. Akkor is polgári demokráciát ígértek neki a nyugati imperialisták és a böllérbicska uralma, Orgovány, Siófok, Horthy és Szálasi valósultak meg belőle. Sose felejtem el, amikor 1919 nyarán a Magyar Vöröshadsereg egy századának politikai megbízottja magyarázta katonáinak: „*Ezelőtt fajárom volt a dolgozó nép nyakán. Ha most kicsavarják a fegyvert a kezünkből, vasjármot kapunk.*" És én hozzátehetem:

ha Rajkék, Titóék és amerikai gazdáik terve sikerült volna, akkor a magyar dolgozó nép nyakára nem egyszerű vasjárom került volna vissza, hanem vasjárom éles szegekkel kiverve.

Ezt ma már felismeri nemcsak a Párt, de felismeri a magyar dolgozó nép is és Rajk bandájának leleplezéséből nem az a legkisebb haszon, hogy minden magyar hazafi megérti, hova vezet az az út, amelyre a nyugati imperialisták szerették volna országunkat átdobni.

Mi is megjegyezzük magunknak az áruló Pálffy szavait: „Nincs langyos középút — vagy-vagy".

„Őriznünk kell pártunk egységét, mint a szemünk világát"

De le kell vonnunk egyéb tanulságokat is. Elsősorban a munkásosztály, a dolgozó nép pártjának jelentőségéről. A Rajk-banda leleplezése azt bizonyítja, hogy

nemcsak mi ismertük a Kommunista Párt döntő jelentőségét, de ismerték a jugoszláv árulók is.

Mi tavaly júniusban, amikor még azt hittük, hogy eltévelyedett kommunistákkal és nem rendőrspiclikkel és Gestapo-kémekkel állunk szemben, igyekeztünk megmagyarázni a jugoszláv vezetőknek, hogy tévednek, ha azt hiszik, hogy egy laza, az egész nép felnőtt lakosságát magában foglaló népfront helyettesítheti a Kommunista Pártot, az ipari munkás-

ság, a dolgozó nép élcsapatát. Most Rajk vallomásából tudjuk, hogy a jugoszláv árulók nem azért vizezték fel a Pártot, nem azért olvasztották bele a Népfrontba és tolták félillegalitásba a háttérbe, mert nem voltak tisztában a szerepével, hanem ellenkezőleg, mert igenis tisztában voltak vele. Rankovics világosan és félreérthetetlenül megmagyarázta Rajknak, hogy

ők azért nyomják el a Kommunista Pártot, mert egy ilyen párt feltétlenül kikristályosodási pontja, gyüjtőmedencéje a forradalmi, szocialista erőknek

és ilyesmire természetesen a jugoszláv árulóknak és Gestapokéméknek nem volt szükségük. Ő magyarázta meg Rajknak, hogy nálunk a rendőrségen, a katonaságnál igyekezzék a pártszervezeteket feloszlatni.

Nekünk most az ellenség tettein keresztül kell újra megtanulnunk, hogy népi demokráciánk, szocialista építésünk gerince Pártunk: a Magyar Dolgozók Pártja, hogy

minél erősebb ez a Párt, annál erősebb, egészségesebb a népi demokrácia.

Újra megtanultuk azt is, hogy őriznünk kell Pártunk egységét, mint szemünk világát. Ebből a szempontból rendkívül tanulságos, hogy Brankovék és Rankovicsék tudatosan terjesztették az imperialista sajtóban és rádióban azt a hírt, hogy a Magyar Kommunista Párt nem egységes, hogy abban van egy Rajk-frakció. Titóék nagyon jól tudták, hogy a Kommunista Párton belül a repedés árnyéka, vagy híre is már komoly károkat okoz. Ők is tisztában voltak a Párt egységének jelentőségével és ezért igyekeztek ezt az egységet minden módon megbontani.

Meg kell tanulnunk ennek a pernek a fényénél, hogy

szorosabbra kell vonni Pártunkban a fegyelmet, a tudást, az elméleti színvonalat emelni kell és hogy amit ezen a téren eddig tettünk, az nem elegendő.

Nem szabad tűrnünk a jövőben, sem a pártmunka, sem a

termelés terén semmiféle pongyolaságot, lazaságot, liberalizmust és nem szabad megengedni, hogy a világnézeti fronton a legkisebb rés, vagy repedés is legyen.

Nem tűrjük a reakció lelkiismereti terrorját!

Ezekre a lazaságokra vonatkozóan éppen ezekben a hetekben kaptunk újra szemléltető példát a szabad vallásoktatással kapcsolatban. Mi tartottuk magunkat ahhoz az elvünkhöz, hogy ezt a kérdést maguk a szülők minden befolyásolástól menten, szabadon oldják meg. Ezért nem jelent meg a magyar sajtóban egyetlen cikk, vagy utalás sem, amely a szülőket befolyásolni akarta volna. Még kevésbé történt hivatalos, vagy félhivatalos intézkedés, amely a szülők szabad választását befolyásolni igyekezett volna.

Pártunk és a népi demokrácia kormánya ezzel be bizonyította, hogy valóban a teljes szabadság alapján áll.

És mi lett az eredmény? A katolikus püspöki kar, ahelyett, hogy két kézzel kapott volna ezen és maga is hasonlóképpen viselkedett volna, nem tudott okosabbat tenni, minthogy kiadott egy harcias körlevelet, megspékelve Mindszenty-idézetekkel, átlátszó célzásokkal a pécspetri esetre és egyben mozgósította minden erejét.

A hívőket megrohanták a papok és apácák, elkezdődött a nyomás, a fenyegetés minden formája.

Újra az történt, hogy erőnket és megegyezési készségünket gyengeségnek tekintették. Ez eddig ment, hogy egyes iskolákban, ma, a demokrácia ötödik évében, üldözik azokat a gyerekeket, akik nem járnak hittanra és eddig 14 pedagógust kellett rövid úton kivágni az iskolából, mert az ilyen üldözésben résztvettek.

Világos, hogy ezen a téren hibát követtünk el, amikor figyelmen kívül hagytuk, hogy a reakció visszaél a lehetőségekkel. Ezt a hibát most gyorsan jóvá kell tenni azzal, hogy

változtatunk eddigi módszereinken. Most Rajk vallomásai és Rankovics közlései alapján látjuk, hogy az eddigi módszerek nem vezettek eredményre. A magyar dolgozók, benne a magyar katolikus demokraták is megértik, hogy

maguk alatt vágják a fát, hogy egyik kezükkel lerombolják azt, amit a másikkal építenek,

ha tűrik, hogy gyermekeiket az iskolákban a demokrácia külföldről mozgósított ellenségei neveljék. Megértik, hogy ezen a helyzeten változtatni kell és megérti a Párt is, amelynek, mint mindenütt, ezen a téren is az élen kell járnia. Mi természetesen változatlanul a vallásszabadság alapján állunk, de éppen ezért

nem tűrjük azt a lelkiismereti terrort, amelyet újra tapasztalnunk kellett.

Megnézzük, hogyan viszonyulnak Pártunk funkcionáriusai ehhez a kérdéshez, hogyan foglaltak állást vele kapcsolatban. Megmagyarázzuk nekik a Rajk-per tapasztalatai alapján is, hogy a reakció a vallásoktatáson át is harcol ellenünk, hogy itt nem lehet helye a közömbösségnek és gondoskodni fogunk róla, hogy Pártunk és rajta keresztül az egész magyar dolgozó nép ebben a kérdésben helyesen foglaljon állást. Ezt a rést is, mely eddig szellemi frontunkon tátongott, most fokozatosan be fogjuk tömni.

Fokozzuk az éberséget az ellenséggel szemben!

A legfontosabb tanulság azonban számunkra, hogy

fokozni kell az éberséget az ellenséggel szemben.

Meg kell vallanunk őszintén, hogy ezen a téren, Rajk áruló bandájával szemben, mi magunk, a Párt vezetői is, hibáztunk. Mi jól ismertük Lenin megállapítását arról, hogy a megvert ellenség megtízszerezett energiával, százszorosra fokozott gyűlölettel veti magát a harcba. Ismertük nagy

tanítónk, Sztálin elvtárs tanítását arról, hogy az osztályharc a proletárdiktatúra viszonyai között még elkeseredettebbé válik, mint előtte volt. Olvastuk példaképünk, a nagy Bolsevik Párt 1936—38-as tapasztalatait és mégsem gondoltunk arra, hogy ez nálunk is megismétlődhet. Általánosságban beszéltünk az éberségről, de ugyanakkor magabiztosak voltunk, megnyugtattak benniinket politikai és gazdasági sikereink.

Emellett nem egyszer elnézőek voltunk Rajk és társai „pártszerűtlenségeivel" és „hibáival" szemben. Ezekben nem az ellenség kezét gyanítottuk, hanem az illetők tapasztalatlanságát, járatlanságát, műveletlenségét.

Túlságosan türelmesek voltunk velük szemben, mert nem gyanítva, hogy árulókkal van dolgunk, meg akartuk nevelni őket,

módot akartunk nekik adni arra, hogy hibáikat kijavítsák.

Amellett a Rajk-ügy leleplezéséig ilyen esetünk nem volt és elképzelhetik az elvtársak, hogy magunk is meg voltunk döbbenve az aljasság és az árulás e feneketlen mértékétől. Nem volt gyakorlatunk az ilyen ügyek felgöngyölítésében és tudtuk, hogy nem lehet könnyelmüen hozzáfogni. Nem is volt könnyű a felgöngyölítés kidolgozása és megvallom, hogy sok álmatlan éjszakámba került, amíg a végrehajtás terve alakot öltött.

Gyorsan, kemény kézzel bánunk el az ellenséggel

De amint felismertük Rajkék bandájának árulását, az ügy körvonalait, jelentőségét, nemzetközi összefüggését, akkor megszűnt a türelmesség, a tépelődés, akkor

azzal a gyorsasággal, kemény kézzel és vas következetességgel nyúltunk hozzá, amely Pártunk döntő akcióit jellemzi és amit joggal tanult meg félni az utolsó öt esztendő folyamán az ellenség.

Mindjárt hozzátehetem, persze azelőtt sem haboztunk. Amikor Rajkot tavaly augusztus első napjaiban eltávolítottuk a belügyminisztériumból, ez nem valami véletlenség volt, mint a váratlanul elsült puska lövése, hanem hosszú hónapok érlelték meg. A hadsereget sem véletlenül vettük kézbe tavaly szeptemberben. Mi nem tudtuk akkor azt, amit október elején Rankovics magyarázott Rajknak, hogy Mindszenty amerikai utasításra indított veszett harcot demokráciánk ellen. De Mindszenty magatartásából és egy sor egyéb jelből így is

megértettük, hogy gyorsabban és keményebben kell cselekednünk.

Terveinket úgy változtattuk meg, hogy a tennivalókat, amelyeket 1950 végéig akartunk elvégezni, jó félévvel előbbre hoztuk. Mindszentyt ártalmatlanná tettük, az év elején végrehajtottuk a párttisztítást, kiszerítottuk a hozzánk befurakodott idegen elemek jelentékeny részét, szorosabbra fogtuk a munkás- és paraszt-szövetséget. Ezzel kapcsolatban a hadseregbe, a rendőrségen, az államgépezetbe a demokráciához hű munkásokat és parasztokat helyeztünk el és végül megtartottuk a választásokat. Rajk és bűntársai elpanaszolták, hogy minden egyes intézkedésünk helyes volt, népi demokráciánk erősödését szolgálta és egy-egy csapást jelentett az amerikai imperialisták, Titóék és magyar bérenceik titkos terveire.

Nagy tanítónk, Sztálin elvtárs vitt bennünket is a helyes útra

Éberségünk felfokozására

felbecsülhetetlen szolgálatot jelentett a Kommunista Pártok Tájékoztató Irodájának tavaly júniusi határozata.

Ez a határozat felrázott bennünket önelégültségünkből és megnyugvásunkból. Rákényszerített bennünket arra, hogy

szakítsunk azzal a munkamódszerrel, amely egyik napról a másikra dolgozott és elvesztette szem elől a szocializmus építésének széles perspektíváit, különösen a szocializmus építését a falun. És külön hálával kell megemlékeznünk nagy tanítónkról, Sztálin elvtársról, aki

azzal, hogy a jugoszláv árulókról kíméletlenül lerántotta a leplet és biztos kézzel mutatott rá a tennivalóra, bennünket is a helyes útra vitt.

Nem véletlen, hogy a Tájékoztató Iroda határozatának nyilvánosságra hozatala után öt héttel Rajkot leváltottuk a belügyminisztériumból.

Egyszóval, ha kezdetben nem is voltunk elég éberek, azután igyekeztünk alapos munkát végezni. A választások május 15-én voltak, az összeesküvők letartóztatásai május 16-án kezdődtek.

A munka, amit ezzel kapcsolatban Államvédelmi Hatóságunk Péter Gábor elvtárssal az élén végzett,

nem volt rossz. Sikerült felderítenünk az ellenség szervezetének jelentékeny részét, sikerült rávilágítani aljas, magyar és nemzetközi terveikre és ráirányítani a magyar és a nemzetközi dolgozók figyelmét az amerikai imperialisták és jugoszláv kémeik üzelmeire.

Az éberség egész pártunk feladata

Most az a feladatunk, hogy tanuljunk a saját kárunkból, ha már a közmondás okos emberének a példájára nem tanultunk a más kárából.

Tanuljuk meg elsősorban az éberség gyakorlását és tanuljuk meg, hogy az éberség nemcsak a Politikai Bizottság, a Pártvezetőség, a Központi Ellenőrző Bizottság, vagy az Államvédelmi Hatóság ügye, hanem egész pártunké.

Legyen éber Pártunk minden szervezete, minden funkcionáriusa, minden tagja és ezen túlmenően, legyen éber az egész dolgozó nép, figyeljen fel a legkisebb ellenséges hangra, vagy tettre. A hibák mögött keresse és találja meg az ellenség kezét. Az éberséggel kapcsolatban tudni kell, hogy milyen réseken át tud behatolni hozzánk az ellenség, milyen módszerekkel altatja el éberségünket. Az önelégültség, amely nem akarja a hibát észrevenni, a személyi kultusz, türelmetlenség a figyelmeztető szóval és a kritikával szemben, az önkritika hiánya, mind az éberség eltompulását eredményezi. És

nem lehet eléggé éber az, akinek nincs meg a kellő szocialista elméleti feszültsége,

mert nem veszi észre, ha az ellenség a nacionalizmus, a faji gőg, sovinizmus, antiszemitizmus fegyverét használja, ha az ellenség a dolgozókat úgy befolyásolja, hogy a régi, reakciós világból bennük maradt szocialistaellenes ösztönökre, az egyéni haszon keresésére, önzésre, kényelemre apellál.

Éberséget a termelés frontján is

Ne csak a politika terén legyen éber a kommunista, hanem a termelés frontján is. Értse meg, hogy

a hanyag, rossz munka, a sok selejt, az anyagpocsékolás, a géptörés, a rossz minőség, a normalazítás, béresalás, OTI-csalás, nemcsak gazdaságilag árt demokráciánknak, a dolgozó népnek, hanem politikai jelentősége is van.

Mindez politikai akció is, amelyre ugyanúgy fel kell figyelni, s amelyet ugyanúgy ki kell vizsgálni, mint a suttogó propagandát, a szabotázst, vagy a kémkedést. És fel kell figyelni nemcsak arra, aki ilyesmit elkövet, hanem arra is, aki támogatja, vagy elnézi.

A magyar dolgozó nép politikai érettségének biztató jele,

hogy ezt az összefüggést a Rajk-per nyomán azonnal fel is ismerte.

Száz és száz üzemből, műhelyből kaptuk azt a határozatot, hogy Rajkék árulására többtermeléssel, jobb munkával felelnek.

Ezt üzenik a gyárak, ezt üzeni a falu, amely a maga részéről a termés jó beadásával, a vetés jó elvégzésével felel az árulóknak.

Az ördög nem alszik

Amikor örömmel állapíthatjuk meg, hogy a Rajk-banda ügye felrázta és éberré tette a magyar dolgozó népet, ugyanakkor mindjárt meg kell mondanunk, hogy hiba volna azt hinni, hogy Rajkék leleplezésével már teljesen fölszámoltuk és utolsó gyökeréig eltávolítottuk az ellenség szervezeteit. Ma már tudjuk, hogy az ellenség kémhálózatát évtizedekig építette ki. Nem valószínű, hogy amit ők ennyi esztendőn át fölépítettek, mi néhány hónap alatt fel tudjuk kutatni. Azonkívül nekünk már van elég tapasztalatunk e harcról és

tudjuk, hogy az ördög nem alszik, az ellenség újra kezdi, újabb kémeket fog beküldeni hozzánk.

Úgy vagyunk ezzel, mint a mesebeli hétfejű sárkánnyal, amelynek a levágott feje helyett új nő. Viszont most már valamelyes tapasztalatra tettünk szert a sárkányfejek levágásában. Azonkívül a meséből is tudjuk, hogy eddig minden sárkányt előbb vagy utóbb elpusztítottak. Ha éberek leszünk, el fogjuk pusztítani az imperialisták kémeit is.

Mindenesetre elmondhatjuk a régi közmondással, hogy *kár haszonnal jár.* Rajk és áruló bandája nagy károkat okozott, de nagy a lecke is, amellyel megtanítottak bennünket arra, hogy sikerrel és éberebben folytathassuk minden szakaszon a szocializmus építését. A Rajk-ügy felszámolása olyan tapasztalatokkal gazdagított bennünket, amelyekkel

eddig nem rendelkeztünk. Érettebbé, magabiztosabbá tette az egész Pártot, az egész magyar demokráciát. Végeredményében

az ellenség kezdeti sikereit visszájára fordítottuk és egy veszélyes csatát győzelmesen vívtunk meg.

A kémbanda leleplezése segítség a többi népi demokráciának

A Rajk-ügy tanulságait nemcsak mi vontuk le, de az egész világ munkásmozgalma. Az összeesküvők leleplezésének fényében kiderült, hogy

az amerikai imperialisták és jugoszláv bérenceik az összes népi demokráciákban a mienkhez hasonló aljas terveket szőttek.

Rajk, Pálffy, Brankov részletesen leleplezték ezeket a terveket. Leleplezték benne *a katolikus reakció és a Vatikán külön szerepét,* amelyet Magyarországon kívül Csehszlovákiában és Lengyelországban játszott a demokráciák megdöntésére. Brankov elmondotta, hogy Rankovics egyszer korholta őt azért, mert Magyarországon nem megy olyan jól az összeesküvés munkája, mint Csehszlovákiában. Rajk felfedte, hogy Bulgária, Albánia, Románia, Lengyelország pártellenes elemei összeköttetésben álltak Tito bandájával. Azt is elmondotta, hogy tervükben az is szerepelt, hogy

a magyar kommunista vezetők meggyilkolásával és a Tito-hadsereg beavatkozásával egyidejűleg zavargásokat szerveztek volna a népi demokráciákban,

hogy segítségünkre ne jöhessenek. Kiderült a per folyamán, hogy az összes nagy Kommunista Pártokban, a jugoszláv árulók segítségével, romboló kémtevékenység folyik. A magyar kémbanda leleplezése nemcsak általános tanulság a többi országok Kommunista Pártjai számára, nemcsak arra ad nekik módot, hogy a mi kárunkon tanuljanak, de ezen túlmenőleg az általunk felgöngyölt összeesküvés más ország-

gokba átnyúló szálai segítenek abban, hogy ott is felfedjék és ártalmatlanná tegyék az amerikai és egyéb imperialisták és jugoszláv provokátorok kémeit.

A jugoszláv dolgozó nép szövetségesünk marad Tito és bandájának minden árulása ellenére

De talán rajtuk kívül a legnagyobb tanulságot a sokat szenvedett és most is szenvedő jugoszláv dolgozó nép vonhatja le az összeesküvés felszámolásából.

A jugoszláv dolgozó nép, elsősorban a jugoszláv kommunisták és patrioták, most láthatják lemeztelenítve és leleplezve eddigi vezetőiket.

Betekintést nyerhettek Tito úgynevezett „lángeszű tervébe", amelyet saját munkásnépe becsapására dolgozott ki. Ez a felismerés segíteni fogja a jugoszláv kommunistákat, az egész jugoszláv dolgozó népet abban, hogy jelenlegi szörnyű helyzetükből megkeressék és megtalálják a kivezető utat.

Mi tudjuk, hogy nem olyan könnyű ezt a felismerést rövid idő alatt elsajátítani és levonni belőle a megfelelő következtetéseket. Mi tudjuk, hogy az a banda, amely Jugoszláviában ma a hatalmat bitorolja, minden hájjal megkent, mindenre elszánt csalókból, provokátorokból, spiclikből áll, akik — mint Rankovics cinikusan bevallotta — sokat tanultak a Gestapótól. Ez a banda nagy tökélyre vitte annak a tudományát, hogy hogyan kell a dolgozó nép szemébe port hinteni, hogyan kell megzavarni tisztánlátását. Most, amikor lelepleztük őket, amikor a Rajk-perben mintegy fényszóróval világítottuk meg minden aljasságukat és árulásukat, igyekeznek a jugoszláv nép mögé bújni, soviniszta, nacionalista frázisokkal azt a benyomást akarják kelteni, hogy nem őket, az idegen imperialisták kémeit és spiclijeit támadjuk, hanem a jugoszláv népet és a jugoszlávok hősi szabadságharcát. Amikor még nem voltak leleplezve, amerikai gazdáik követelésének megfelelően mindenütt megkülönböztetett helyet követeltek maguknak. Most, hogy lelep-

leztük őket, elkezdik hangoztatni, hogy Jugoszlávia egyenjogúságát támadjuk, hogy elnyomjuk a kis Jugoszláviát. Nekünk nem nehéz ezt a manővert leleplezni.

Mi, mint szomszédnép nagyon jól ismerjük a hősi, szorgalmas, hazáját szerető, szabadságát szerető jugoszláv dolgozó népet.

Ez a dolgozó nép a mi szövetségesünk marad, Tito és bandájának minden árulása dacára. Mi változatlanul nagyra becsüljük azt a szabadságharcot, melyet Jugoszlávia népei Hitler és Mussolini hordái ellen vívtak. Tudjuk, hogy

a jugoszláv dolgozó nép zöme ma is a béketáborral, a szocializmust építő nagy Szovjetunióval,

a népi demokráciákkal, a kínai és görög szabadságharcosokkal érez. Mi jól fellígyeltünk, amikor a Gestapo-ügynök Rankovics panaszkodva magyarázta Rajknak, hogy Tito és cinkosainak meglepetésére és bosszankodására meg kellett állapítaniok, hogy az esztendőkön át folytatott aljas és kétszínű szovjetellenes propaganda dacára,

a jugoszláv dolgozó népben milyen mélyen gyökerezik a szeretet, a tisztelet a felszabadító Szovjetunió és nagy vezére, Sztálin iránt.

Emiatt Titóék kénytelenek voltak bonyolult és körülményes megtévesztő taktikát — ahogy Rankovics mondta, lángeszű tervet — kidolgozni arra, hogy a jugoszláv népet becsapják s e mélyen gyökerező érzelmeket megváltoztassák.

Titóék és Rajkék elődei a munkásmozgalomban

Mi megértjük a jugoszláv hazafiak, a jugoszláv kommunisták megdöbbenését is, amikor

rájönnek arra, hogy vezetőik jelentékeny része, Titóval az élén, régi imperialista ügynök, vagy rendőrspicli,

aki Konstantinápolytól a francia táborokig Európa és az Egyesült Államok minden kémszervezetének a kezén megfordult. Mi is meg voltunk döbbenve, amikor rájöttünk, hogy Rajk 18 éves úgynevezett „munkásmozgalmi multtal", a „spanyol szabadságharcok hőse", a mozgalomba lépésének első napjától kezdve rendőrspicli volt.

De a jugoszláv kommunisták velünk együtt azt is tudják, hogy a munkásmozgalom története nem egy ilyen spiclit és provokátort mutat fel. A szocialista munkásmozgalom kezdetén Németországban a lassalleánusokat egy *Schweizer* nevű kém vezette, akit a munkások az elsők közöti küldtek a parlamentbe, aki nagyon sok munkásnak a kedvence volt és akiről *Bebel* hiába állította, hogy rendőrspicli, hogy *Bismarck kémje* — nem hitték el neki. Ez a 60 as évek végén volt. Schweizer tisztességben halt meg, nagy pompával kísérték el a munkások a temetőbe, de Bebel azt mondta: *„Bár semmi tárgyi bizonyítékom nincs, biztos vagyok benne, hogy ez az ember kém, abban is biztos vagyok, hogy előbb, vagy utóbb a bizonyítékok is előkerülnek. Lehet, hogy a halálom után kerülnek elő, de még a haló porom is örülni fog, hogy igazam volt."* És valóban: Bebel 1913-ban meghalt. 1918-ban a forradalom után kinyitották a berlini császári irattárakat és megtalálták benne Schweizernek, Bismarck kémének a nyugtáit a sok ezer tallérről, amelyet spiclimüködéséért kapott.

Gondoljanak a jugoszláv elvtársak a Bolsevik Párt történetéből *Malinovszky* esetére, akit mint fiatal bolsevikot a cári rendőrség beszervezett. Ez a Malinovszky olyan tehetséges munkás volt, hogy a Bolsevik Párt Központi Vezetőségének tagja és a Pravda szerkesztője lett. Mint ilyet, az országgyűlésbe is beválasztották. Annyira meg tudta téveszteni az elvtársakat, hogy amikor 1915-ben először merült fel a gyanú ellene, hogy a cári rendőrség spiclije, a párt vezetői sem hitték el. Két évvel később azonban az 1917-es forradalom kinyitotta a cári rendőrség titkos irattárát és ott megtalálták Malinovszky bűneinek bizonyítékát, amelyek alapján Malinovszkyt 1918-ban kivégezték. Gondoljanak a jugoszláv elvtársak a Francia Kommunista Párt tapasztalataira, ahol *Doriot*-ról és más vezető kommunistákról utólag kiderült, hogy az ellenség szolgálatában állottak.

Tito, Rankovics, Gyilasz: ugyanúgy az imperialisták ügynökei, mint Rajk és társai

És tanuljanak elsősorban

a saját Pártjuknak, a Jugoszláv Kommunista Pártnak a történetéből.

A jugoszláv Pártban, csak úgy, mint minálunk, nem egyszer előfordult, hogy a jugoszláv nép árulói, vagy a jugoszláv rendőrség emberei keritették kezükbe a Párt vezetését. Gondoljanak Szima *Markovicsra*, *Gorkicsra*, *Milliicsre* és a leleplezett spiclik hosszú sorára. Gondoljanak arra, hogy 1941-ben a francia internálótáborokból a Gestapo százötven olyan ügynököt és kémet küldött Jugoszláviába, akiknek zöme ma ott nyüzsög, mint miniszter, tábornok, követ a jelenlegi jugoszláv vezetők sorában. Gondoljanak arra, hogy a per folyamán kiderült, hogy nemcsak Mrázovics, a mostani moszkvai követ, Latinovics, a svájci követ, Ciemil, a londoni követ, Rob Anton, a magyar jugoszlávok vezetésére küldött képviselő és sokan mások voltak kémek, hanem

Tito, Rankovics, Gyilasz és a többiek ellen is egész sora az adatoknak merült fel,

amelyek kétségtelenné teszik, hogy az imperialistáknak ugyanolyan, vagy hasonló ügynökei, mint nálunk Rajk volt.

A Tito-banda bűnlajstroma

Vizsgálják meg a jugoszláv elvtársak a maguk háborús tapasztalatai alapján *Cordon* tábornoknak, a spanyol szabadságharc hősének leleplezéseit, aki 1945 után két és fél esztendeig tanulmányozta Belgrádban a jugoszláv szabadságharc aktáit és végül arra a meggyőződésre jutott, hogy Titóék szándékosan tizedelték meg áruló terveikkel és rendelkezéseikkel a legjobb proletárbrigádokat, a jugoszláv Kommunista Párt veteránjait.

Ellenőrizzék a saját tapasztalataik alapján *Popivoda* repülőtábornok leleplezéseit, aki a jugoszláv felszabadító hare első napjától kezdve ott küzdött az első sorokban és aki megállapítja, hogy

Tito és bandája a szabadságharc első napjától kezdve fékezte és dezorganizálta a jugoszláv szabadságharcosok gyönyörű lendületét.

Popivoda tábornok bebizonyítja, hogy Tito és áruló klikkje a háború alatt szándékosan aljas fondorlataival és nem egyszer nyílt árulásával a jugoszláv hősök ezreit juttatta olyan helyzetbe, ahol a németek tömegmészárlást végezhettek köztük. Számunkra nem kétséges, hogy *amint Rajk bandájának kezéhez a magyar munkásmozgalom legjobbjainak vére tapad, ugyanúgy áll ez Jugoszláviában Titóval és bandájával.*

Az a jugoszláv munkás, a jugoszláv kommunista, aki most Titóék fondorlataitól megtévesztve, megzavarodva áll az eseményekkel szemben, aki nem látja tisztán a helyzetet, nézzen körül a világban és meglepetéssel fog rádöbbenni arra, hogy

ma, Tito bandájának uralma alatt csakúgy, mint tíz esztendővel ezelőtt, Pável régenshercegsége idején, az egész jugoszláv államhatalom a kommunisták, a szocializmust építő országok és elsősorban a Szovjetunió ellen dolgozik.

A kommunista proletárnemzetköziségnek se híre, se hamva többé. A Bolsevik Párt lapját, a *Pravdát* ugyanúgy nem szabad olvasni, mint tíz évvel ezelőtt. A Szovjetunió, a nemzetközi kommunista mozgalom vezetőit Titóék ugyanúgy gyalázzák, akár a fasiszták. A börtönök megint tele vannak a jugoszláv dolgozó nép színe-virágával. Ujra „menekülés közben" ölik meg a legjobb kommunistákat, mint Arszo *Jovanovicsot.* Gondoljanak arra, hogy a jugoszláv föld méhének kincsei, a réz, a higany, az ólom, az antimon, amit megtévesztett munkások rohammunkával termelnek ki, — mert azt hiszik, hogy a szocializmust építik vele —, az imperialisták hadiipari raktárába kerülnek.

Titóék a fasisztákkal egységfrontban küzdenek a Szovjetunió ellen

Mint tíz évvel ezelőtt, a fasiszta Jugoszlávia, úgy most

Tito Jugoszláviájának külképviseletei az imperialistákkal, a délamerikai fasisztákkal egységfrontban küzdenek a Szovjetunió ellen.

Nézzék meg, hogy a Rajk-perről a *New York Times*, az amerikai imperialisták szócsöve és a belgrádi *Borba* menynyire egyformán írt. Hasonlítsák össze mostani sorsukat és azt a nyomort, amit Tito és bandája zúdított a jugoszláv népre, azzal a helyzettel, ami tíz évvel ezelőtt volt, amikor Pál régenshercegés bandája tobzódtak azokban a javakban, amelyeket a dolgozó néptől elraboltak, akárcsak most Tito és janicsárjai. Hasonlítsák össze a jugoszláv dolgozó nép helyzetét a népi demokráciák szocializmust építő dolgozóinak gazdasági helyzetével és így könnyebben fogják megérteni, hogy hová vitték őket áruló vezetőik.

Nézzék meg, hogyan terpeszkednek el Belgrádban, Zágrábban a nagy amerikai tőkés cégek képviselői, vagy a német fasiszta specialisták és akkor meg fogják érteni, hogy miről van szó. Meg fogják érteni, hogy

a jugoszláv nép nyakán most azok ülnek, akik, mint hiénák és dögkeselyűk táplálkoztak és táplálkoznak a szabadságharcosok, a dolgozó nép véréből és húsából.

Meg fogják érteni és nem engedik meg, hogy hazaszeretetük, vagy szocialista hitük megtévesztésével az ellenség szekere elé fogják őket.

A jugoszláv nép vissza fog térni a szocializmust építő népek családjába

Számunkra nem kétséges, hogy az a jugoszláv dolgozó nép, amely a második világháború alatt bátran felvette a harcot két fasiszta nagyhatalom terrorjával és véres elnyo-

másával, szét fogja zúzni azt a jármot, amelyet most az amerikai imperialisták érdekében Tito és bandája raktak a nyakukra. Mi tudjuk, hogy egyre erősebb és egyre nyiltabb a dolgozó nép ellenállása Titóék janicsárdiktatúrájával, rendőrterrorjával szemben és hogy

ezt az ellenállást fűti az a tudat, hogy mögöttük áll, velük érez az egész haladó emberiség, élén a hatalmas Szovjetunióval,

a népi demokráciákkal, a felszabadult Kínával. Ez a meggyőződés ad nekik erőt és kitartást küzdelmeikben. Velünk együtt biztosak benne, hogy bármily nehéz a harc, csak azzal végződhet, hogy

a jugoszláv dolgozó nép újra visszanyeri szabadságát és újra visszatér oda, ahonnan aljas, gaz vezetői kirántották,

a szocializmust építő, békét védő országok családjába.

Még jobban erősítsük demokratikus honvédségünket

De addig is, amíg a jugoszláv dolgozó nép ügye győz, nekünk tudomásul kell venni, hogy déli határainkon egy mindenre elszánt kalandor banda áll ugrásra készen. Olyan ellenség, a kalandorok, spiclik, provokátorok, népárulók olyan hada, amelyet az amerikai imperialisták tartanak pórázon, mint a láncos kutyát és amely, akárcsak Rajk és bandája, azt teszi, amit gazdái parancsolnak. Tito legutóbbi jegyzékében „kiszámíthatatlan következményeket" emlegetett. Mi tudjuk, hogy ezek a kiszámíthatatlan következmények kiszámíthatók.

Ki kell számítanunk, hogy mit akarnak az amerikai imperialisták és akkor tudjuk, hogy mit akarnak aljas cselédeik, Tito és bandája.

Ez természetesen nemcsak a mi álláspontunk. A Szovjetunió jegyzéke, amely tegnap közölte Titóékkal, hogy fel-

mentve érzi magát a barátsági és kölcsönös segélynyujtási szerződésből folyó kötelezettségek alól, a következő megállapítást teszi:

„Az ebben a perben feltárt tények bebizonyították továbbá, hogy a mostani jugoszláv kormány teljesen függő helyzetben van a külföldi imperialista körökkel szemben és ezek agresszív politikájának eszközévé vált, aminek a jugoszláv köztársaság önállóságának és függetlenségének felszámolására kellett vezetnie és valóban oda vezetett is.“

Ezzel kapcsolatban közölhetem, hogy a Magyar Népköztársaság Kormánya is ma hasonló értelemben küldött jegyzéket a belgrádi kormánynak.

Mi változatlanul szövetségesünknek és barátunknak tekintjük az elnyomott jugoszláv dolgozó népet. Éppen ezért nem lehetünk szövetségben Tito és bandájával,

amely ezt a szerződést csak azért kötötte velünk, hogy félrevezessen bennünket, mint ahogy becsapta saját népét is igazi, aljas céljai felől. Nem kétséges, hogy helyesen jártunk el, amikor a szerződés felmondásával megfosztottuk Titóékat a népcsalásnak ettől az eszközétől.

Mi tisztában vagyunk ezzel a helyzettel és levontuk ennek tanulságát. Egyik tanulság az, hogy

hadseregünket, a demokratikus honvédséget még jobban meg kell erősíteni.

Ha erősebb lett volna hadseregünk, Tito, Rajk és amerikai gazdáik nem szőhettek volna olyan terveket, hogy néhány tízezer janicsárral és nyilas csendőrrel megdöntsék a magyar népi demokráciát. Nem először hangoztatjuk, hogy az amerikai imperialisták és láncos kutyáik számára valóságos csábítás egy fegyvertelen ország.

Rajta leszünk, hogy ez a csábítás minél gyorsabban és alaposabban megszűnjék,

hogy az ilyen provokációs veszélyekkel szemben ne csak szövetségeseinkre, de nem utolsósorban a saját erőnkre is támaszkodjunk.

Az elmúlt két hónap hatalmas eredményei

A Rajk-banda ügyével olyan részletesen foglalkoztam, hogy az a benyomás keletkezhet, hogy az utolsó hónapokban a magyar népi demokrácia egyébbel sem törődött, mint ennek a kémbandának a felszámolásával. Szerencsére nem így áll a helyzet. Mi úgy számoltuk fel az amerikai imperialisták és Tito gaz ügynökeinek szervezetét, hogy

ugyanakkor a demokrácia építő és teremtő munkájának lendülete nem tört meg.

Elég, ha felsorolom egyszerűen, hogy az utolsó két hónapban mi történt. Létrehoztuk az új alkotmányt. Megkezdtük az alkotmánynak megfelelően az állam és az egyház szétválasztását. Megrendeztük a világifjúsági találkozót és a világifjúság kongresszusát, amelynek folyamán heteken át több mint tízezer külföldi ifjú tanulhatta megismerni és tisztelni a magyar népi demokrácia békeakaratát, eredményeit és vívmányait. Megszüntettük a háborús gazdálkodás utolsó maradványát, a kenyérjegyet, elvégeztük a termés begyűjtését, elvégeztük több, mint 300 községben a termelőszövetkezetek tagosítását, maguknak a termelőszövetkezeteknek ugrásszerű növelését és végül, de nem utolsósorban

előkészítettük demokráciánk gazdasági megerősítésének egyik legjelentősebb lépését, az Ötéves Tervkölcsönt.

Szabadjon ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban gazdasági helyzetünkre kitérni. Ipari termelésünk tervszerűen fejlődik és minden tény azt igazolja, hogy

hároméves tervünket ez év végére, 7 hónappal az eredetileg kitűzött időpont előtt 100 százalékig teljesítjük.

Három nappal ezelőtt üdvözölhettem a WM-gyár martinosait, akik hároméves tervüket 2 év, 1 hónap, 25 nap alatt teljesítették. Ez a Martin-üzem adja a magyar acéltermelés egyötödét. Örömmel állapíthatjuk meg, hogy a munkafegyelem és a termelékenység, amely a nyáron kissé meglazult,

Pártunk közbelépésére újra erőteljesen fejlődik és semmi kétség afelől, hogy az egyéni verseny elterjedése, a fegyelem szilárdabbá válása és nem utolsó sorban a Rajk-per tanulságai következtében ezen a téren is nemcsak behozzuk, de bőségesen pótoljuk az elmulasztottakat.

A munkanélküliség helyét a legtöbb szakmában munkáshiány váltotta fel.

Július hónapban több, mint 13 ezer volt a szakmunkáshiány. Az iparban egészségesen, jól folyik a termelés. A Rajk-per tanulságai politikus és népi demokráciánkat szerető ipari munkásságunknál jó talajra hullottak és minden vonalon éreztetik hatásukat.

A falu egészséges szocialista fejlődése

Ugyanezt mondhatjuk el a faluról is. A termésbeadás az idén — bár az aratás az időjárás miatt majdnem két héttel később kezdődött — hasonlíthatatlanul gyorsabban, szervezettebben és hozzátehetjük, lelkesebben folyik, mint tavaly.

Eddig a szeptember 26-án lezárt adatok szerint, az állam számára 9,450.000 métermázsa gabonát gyüjtöttünk be.

Ez a mennyiség 1,230.000 métermázsával több, mint az 1948—49-es egész esztendő begyüjtése. Biztosak vagyunk benne, hogy tervünket e téren is a magyar dolgozó parasztság segítségével 100 százalékig teljesíteni fogjuk.

A jó begyüjtés eredménye a jó kenyér és a kenyérjegy megszüntetése.

Nem kevésbbé fontos az, amit a termelőszövetkezetek tagosításánál tapasztaltunk. Több, mint 300 községben végrehajtottuk szeptember folyamán a szétszórt termelőszövetkezeti földek egy tagba való összeállítását. A tagosítás nehéz művelet és a falu dolgozó népe ennek dacára megértéssel, helyesléssel támogatta és biztosította síma végrehajtását. Ugyan-

csak most folyik az új mezőgazdasági termelőszövetkezetek jelentkezése és ellenőrzése. Szeptember 26-ig Magyarországon 1150 mezőgazdasági termelőszövetkezet alakult meg és kapott jóváhagyást.

Jelenleg naponta 25—30 új termelőszövetkezet jelentkezik

a földművelésügyi minisztériumban és kéri felülvizsgálatát. Jelenleg 40.000 földműves család tagja már a termelőszövetkezeteknek és előreláthatólag november 1-ig, amikor az új termelőszövetkezetek felvételét és ellenőrzését a jövő aratásig lezárják,

a termelőszövetkezetek száma 1500 körül fog mozogni, tagjainak száma 50.000 körül és a szántóföld, amely rendelkezésükre áll, eléri a 350.000 holdat.

Hasonló az állami birtokok fejlődése is. Az állami birtokok területe november 1-ig ugyancsak eléri a 350.000 hold szántót. Úgyhogy az állam és a termelőszövetkezetek kezében lesz szántóterületünknek körülbelül 7 százaléka. Ez azt mutatja, hogy a szocialista építés komoly kezdeti sikereket ért el a faluban is. Még világosabban igazolja ezt az a tény, hogy a harmadik típusú, legfejlettebb szövetkezeti formában — amelyhez a termelőszövetkezetek zöme tartozik — az egy munkaegységre (lényegében kevesebb, mint egy munkanapra) eső kereset az eddigi előzetes elszámolások alapján átlagban 24 forint 50 fillért tesz ki. Ebből a keresetből már levonásra kerültek a szövetkezetek különböző tartalékolásai. Ebben az összegben nem szerepel az a jövedelem sem, amelyet a szövetkezeti tag a saját meghagyott földjéből szerzett. Még hozzá kell tennem, hogy az eddigi jelentések szerint

a szövetkezetek a nekik nyujtott 22 millió forint rövidlejáratú kölcsönből az idén, az év végéig 20 milliót vissza fognak fizetni.

Mindez azt mutatja, hogy gazdasági fejlődésünk szocialista szektora a falun is egészséges, azt is mutatja, hogy *dolgozó népünk kezdi felismerni a szocialista, a közös, a társas termelés minden előnyét és szívesen, önként, egyre fokozódó mértékben tér át a szövetkezeti termelési formára.*

A tervkölcsönjegyzésben résztvesz hazánk minden hű fia

Most egy hatalmas, új gazdasági lépés kellős közepén vagyunk. A Magyar Népköztársaság kormánya tegnap fordult felhívással a dolgozó néphez és kérte, hogy 500 millió forint értékű tervkölcsönt jegyezzen. Az eddig befutó értesítések azt mutatják, hogy

dolgozó népünk a városban csakúgy, mint a falun, megértette ennek a kölcsönnek jelentőségét.

Megértette, hogy nemcsak egyszerű gazdasági kérdésről van szó, amelynek jelentőségét jövőnk építése szempontjából természetesen nem lehet eléggé aláhúzni. De ezen túlmenőleg a tervkölcsön jegyzése újra mutatója lesz a magyar dolgozó nép politikai érettségének, áldozatkészségének, hazafiságának. Abból a gyorsaságból és lelkesedésből, amellyel a város és a falu dolgozói ezt a kölcsönt le, illetve túl fogják jegyezni, kiolvashatja barát és ellenség egyaránt azt az eltökéltséget és áldozatkészséget, amellyel dolgozó népünk erősíteni és gyorsítani akarja a szocialista felépítést.

Hároméves tervünk, amelynek eredménye ma már szerte az országban kézzelfoghatóan jelentkezik, 9.5 milliárd forint befektetést igényelt. Az előttünk álló ötéves tervünk 47 milliárd forint befektetést követel meg. Ennek a gigászi vállalkozásnak a beindításához kérjük a magyar dolgozó nép segítségét tervkölcsön formájában. És

ma már bizonyos, hogy ezt a segítséget meg is fogjuk kapni.

A Magyar Dolgozók Pártja, demokráciánk minden hűséges katonája, minden magyar patrióta ezúttal is egy emberként teljesíti hazafias kötelességét és a kölcsön jegyzésével ad választ a népi demokrácia minden ellenségének.

Az elvtársak a saját tapasztalatukból lépten-nyomon megállapíthatták, hogy milyen lelkesedéssel és ünnepélyesen folyik országszerte a kölcsönjegyzés.

Résztvesz benne nemcsak a dolgozó nép: a munkás és paraszt, hanem a szó szoros értelmében hazánk minden hű fia.

Külön alá kell húznom annak *az értelmiségnek a magatartását,* amelyet éppen a Rajk-üggyel kapcsolatban próbált az ellenséges hírverés újra megkörnyékezni s amely most a kölcsönjegyzésnél elöl járva adta meg erre a kísérletre a csattanó elutasító vá aszt.

A kölcsönjegyzők az aláírásuk mellé politikai megjegyzéseiket is odafűzték. Ilyeneket, hogy: *„Nem kell nekünk Marshall-kölcsön, szerzünk mi magunkon." „Ha kölcsönt jegyzek,* mondta egy WM-munkás, *olyan, mintha egyik zsebemből a másikba tenném a pénzt."* És hány újgazda állapította meg: *„Eddig csak kaptam a demokráciától, most adok is neki."* Száz és száz helyről jelentik, hogy sokan, akik már tegnap jegyeztek, amikor megtudták, hogy barátaik vagy ismerőseik náluknál többet adtak, ma újabb összeget jegyeztek.

Az eredmény az, hogy amint *Kossa* pénzügyminiszter elvtárs közvetlenül a beszámolóm előtt közölte velem,

a legfrissebb adatok szerint eddig 506 millió 45 ezer forintot jegyeztek,

ami meghaladja az egész kitűzött kölcsönösszeget. Élen jár természetesen Nagy-Budapest dolgozó népe, amely már tegnap 193 milliót jegyzett, annyit, amennyire két hét alatt számítottunk. Ma pedig már felvitte 287 millióra.

A jegyzés sikerét még külön aláhúzza az, hogy a dolgozó parasztok egy része csak most fog a jegyzéshez és csak ezután fogja eladni burgonyáját, vagy hízóját, amelynek árából a kölcsönt kifizetheti.

Bizonyos, hogy

a falu dolgozó népe sem fog elmaradni a város mögött, amire már is száz meg ezer példa van.

A Tervkölcsön sikerének nemcsak magyar, de nemzetközi jelentősége is lesz. A siker mutatja demokráciánk erejét és szilárdságát s ezzel emeli országunk, mint a békefront egy tagjának nemzetközi jelentőségét. Ez a békefront napról-napra erősödik. Ezen a héten az a kellemes feladat jutott számomra, hogy

üdvözletet küldhettem a kínai nép nagy vezérének, Mao-Ce Tungnak

abból az alkalomból, hogy megalakult a Kínai Népköztársaság. Az új Népköztársaság a világ népességének negyedrészét öleli fel s minden megnyilatkozása azt mutatja, hogy szilárd és erős tagja a békefrontnak és ellensége az imperializmus minden fajtajának.

Kegyelemdöfés az amerikai atomdiplomáciának

És ezekben a napokban voltunk tanui a pániknak, amely az imperialista háborús uszítók táborában azzal a ténnyel kapcsolatban keletkezett, hogy

végre hivatalosan is tudomást kellett venniök a Szovjetunió atombombáiról.

Bár a béke minden híve számára kézenfekvő, hogy a Szovjetunió kezében az atombomba is a béke fegyvere, a „béke villáma", mégis alá kell húzni ennek a ténynek a jelentőségét. Amikor Truman bánatosan bejelentette, hogy a Szovjetuniónak is van atombombája, akkor ezzel a bejelentésével a négyesztendős atompolitikának és atomdiplomáciának adta meg a kegyelemdöfést. Annak a politikának, amely el akarta hitetni a népekkel, hogy az atombombával olyan fegyver van az amerikai imperialisták kezében, amelynek lehetetlen ellenállni. Ezzel a hicdelemmel akarta megfélemlíteni az amerikai imperializmus a Szovjetunió vezette béketábort és ezzel igyekezett elősegíteni világuralmi terveit. Az a politika, amely azon alapult, hogy csak az amerikai imperialisták kezében volt e fegyver, megdőlt és

a béke hívei megelégedetten láthatják azt a zavart, kapkodást és fejetlenséget, amely az imperialisták táborában az új helyzettel kapcsolatban jelentkezett.

A szocializmust építő államok gazdasági rendjének és politikájának helyességét bizonyítja az a pénzügyi megrendülés, amely a fontsterlingleértékeléssel kapcsolatban mind-

azokban az országokban mutatkozik, amelyek gazdasági fejlődésüket az amerikai Marshall-tervvel kötötték össze. Ebben a tekintetben valóban két táborra oszlik a világ. Az egyik tábor a szocializmust építő népeké, amelyet az egészséges, nyugodt, tervszerű, minden válságtól mentes fejlődés jellemez. Vele szemben áll a kapitalista front, benne az amerikai, egyre erősbödő krízissel, milliós munkanélküliséggel, bizonytalansággal és pénzleértékeléssel.

Pedig hányszor olvasták a fejünkre a Marshall-terv áldásait, hányszor oktattak ki bennünket arra vonatkozólag, hogy az ő gazdasági rendjük a jó, a miénk a rossz. Tavaly január elején, amikor a Marshall-terv még az amerikai imperialisták nagy ígérete volt, a mi pártkonferenciánk előtt rámutattam már arra, hogy

a Marshall-terv úgy támogatja az illető országokat, mint az akasztottat a kötél.

És hozzátettem: *„Ezzel kapcsolatban legyen szabad saját tapasztalatomból egyet elmondani. Amikor másfél esztendővel ezelőtt az Egyesült Államokban jártam, javában folyt a vita arról, hogy megadják-e Angliának a 3 milliárd 750 millió dollárról szóló kölcsönt. A kölcsön ellenzői azzal érveltek, hogy ilyen összeg alkalmas arra, hogy Anglia modern gépeket, fontos nyersanyagokat vegyen rajta, talpraállítsa iparát és komoly versenytársává legyen az Egyesült Államoknak. A kölcsön támogatói viszont nyíltan hangoztatták, hogy bízzák csak rájuk a kérdésnek ezt a részét. El tudják ők intézni úgy a dolgot, hogy Anglia elkölti a kölcsönt anélkül, hogy különösebb haszna lenne belőle... És valóban, ma, a kölcsön után, Anglia ott tart, ahol a mádi zsidó. Kénytelen a Nemzeti Bank aranytartalékait eladni Amerikának, hogy elodázza gazdasági válságának kitörését!"*

Ezt majdnem két évvel ezelőtt mondtam. Azóta, kedves elvtársak, Anglia még kapott vagy 2—3 milliárd dollár amerikai segélyt, azzal az eredménnyel, hogy egy héttel ezelőtt *Edwars* munkáspárti képviselő, a hadianyagszállítási minisztérium államtitkára, kétségbeesetten jelentette ki: *„borzalmas örvény szélén állunk"*.

A Szovjetunió, a népi demokráciák, a szocializmust építő államok nem állnak „borzalmas örvény" szélén.

Ezek az államok egészségesen és egyenletesen fejlődnek, szilárdan építik szocialista gazdaságukat és közben minden erejüket megfeszítve biztosítják önmaguk és az egész emberiség számára a teremtő békét.

A békefront ránkbízott szakaszát megvédjük

Ennek a békéért vívott harcnak egyik állomása az a hatalmas mozgalom, amely most vasárnap, október 2-án világszerte mozgósítja és sorompóba állítja a béke híveit. Ezen a napon szerte a világon felvonul az emberi haladás és a béke minden katonája, hogy hatalmas seregszemlén mutassa meg legyőzhetetlen erejét és gátat vessen a kardcsörtető imperialisták új háborúra irányuló uszításainak és manővereinek. A magyar dolgozó nép, amely mindenütt jelen van és mindenütt hallatja hangját, ahol a béke megvédéséről van szó, ezúttal is méltón ki akarja venni részét a béketüntetésből és mint egy ember fogja nyilvánítani azt az akaratát, hogy

a békefrontnak reábízott szakaszát erősen és elszántan megvédi minden imperialista kísérlettel, minden háborús uszítással szemben.

Összefoglalva: Az alattomos ellenség, miután erőit a magyar demokrácia szétverte, titkos ügynökeit, aljas kémeit mozgósította ellenünk. Mint a Rajk-per megmutatta, Pártunk ezen a nehéz terepen is megverte az ellenséget és olyan győzelmet aratott felette, amely nemcsak a magyar népi demokráciát erősítette meg, de hatása érezhető lesz az egész kommunista, imperialistaellenes harc frontján. A mi feladatunk most az, hogy

a kémbanda felszámolásából levonjuk a tapasztalatokat és új erőt, új lendületet merítsünk belőle

az előttünk álló feladatok jó megoldására.

Erősítsük Pártunk egységét!

Az első és legfontosabb tapasztalatunk és tennivalónk, hogy *erősítsük Pártunkat.*

Erősítsük Pártunk egységét, amelyet a galád ellenség olyan szívesen megbontott volna. Erősítsük Pártunk kapcsolatát a dolgozó tömegekkel, az egész dolgozó néppel. Fokozzuk minden vonalon az éberséget, hogy idejekorán felfigyelhessünk az ellenség aknamunkájára. És fokoznunk kell Pártunk elméleti színvonalát, mert enélkül nem tudjuk felismerni és még kezdeti állapotban kivédeni a reakció álcázott behatolási kísérleteit. Fokoznunk kell az éberséget, a fegyelmet a termelés frontján.

Az ellenséget nemcsak a politikai porondon kell megverni; minden gyár, bánya, minden üzem, vállalat az osztályharc csatatere. A hároméves terv pontos befejezése, az ötéves terv jó beindítása politikai győzelem, a gabona-begyűjtés, az őszi vetés sikere is győztes ütközetet jelent, csakúgy, mint a tervkölcsön nagyszerű eredménye is.

A Rajk-per fontos tanulsága, hogy

hadseregünket, békénk és biztonságunk e fontos fegyverét gyorsan fejlesszük és erősítsük.

És erősítsük minden rendelkezésünkre álló eszközzel, szóval és tettel egyaránt a teremtő béke frontját.

A Szovjetuniónak köszönhetjük, hogy hazánk nem vált az imperialisták véres kalandjainak színterévé

És még egy tanulsága van az imperialista kémbanda leleplezésének: az, hogy

többet kell foglalkoznunk a nemzetközi kérdésekkel.

Annyira beletemetkeztünk a saját problémáinkba, hogy nem

kísérjük eléggé figyelemmel a nemzetközi eseményeket, nem ismerjük eléggé a munkásmozgalom, a népi demokráciák és a Kommunista Pártok kérdéseit. Ezen is változtatni kell, különben e téren is lemaradunk; leszokunk arról, hogy helyzetünket a nemzetközi helyzetbe ágyazva, a proletár nemzetköziség szemszögéből nézzük.

Pedig a magyar népi demokrácia éltető eleme ez az egészséges nemzetköziség, amely hazánk fejlődését egybe tudja hangolni az egész emberi haladás ügyével, annak a béketábornak ügyével, melynek élén felszabadítónk, a nagy Szovjetunió áll. S mai beszámolómat nem fejezhetem be méltóbban, mint hogy rámutatok a Rajk-ügy világánál arra is, hogy

ha hazánk nem vált újra az imperialisták véres kalandjainak színterévé, ezt annak köszönhetjük, hogy mögöttünk áll a hatalmas Szovjetunió védő karja, hogy velünk van a magyar nép nagy barátja, a bölcs, a szeretett Sztálin.

Ma, amikor egy győztesen megvívott nehéz harc után erőben, tapasztalatban gyarapodva, magabiztosan fogunk új, nagy munkához, hálatelt szívvel emlékezünk meg erről. Ez a tudat ad erőt, biztonságot további utunkra, belőle merítünk új lendületet, új elszántságot arra, hogy tántoríthatatlanul haladjunk tovább új küzdelmek és új győzelmek felé!

Ára 50 fillér